

**Najvyšší súd
Slovenskej republiky**

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ L., spol. s r.o.**, so sídlom v K., IČO X., **2/ Ing. D. P.** bývajúcemu v N., obaja zastúpení JUDr. J. Č., advokátom so sídlom v K., proti žalovaným **1/ Ing. D. L.**, bývajúcej v K., **2/ MUDr. R. L.**, bývajúcemu v K., **o vydanie veci a nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 19 C 152/ 2009, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 10. mája 2010 sp. zn. 5 Co 87/2010, 5 Co 88/2010 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcov 1/ a 2/ **o d m i e t a .**

Žalovaným 1/ a 2/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II uznesením z 1.októbra 2009 č. k. 19 C 152/ 2009 – 98 predbežným opatrením žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť odovzdať Ing. D. P., konateľovi a spoločníkovi žalobcu 1/ všetku zmluvnú a všetku účtovnú agendu spoločnosti L. spol. s r.o., so sídlom V., odo dňa jej vzniku do 31. augusta 2009. Pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 76 ods. 1 písm. f/ a § 102 O.s.p, keď považoval žalobcami za osvedčené skutočnosti pre zaistenie prípadného budúceho výkonu rozhodnutia a preto návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovel.

Okresný súd Košice II uznesením z 12. januára 2010 č. k. 19 C 152/ 2009 – 123 predbežným opatrením žalovanému 2/ uložil zákaz bez písomného súhlasu Ing. D. P. druhého konateľa žalobcu 1/, osobne alebo elektronicky vstupovať na všetky účty spoločnosti L. spol. s r.o.,

zriaďovať si k ním podpisové vzory, vyberať z nich hotovosť, prevádzať bezhotovostné platby a to tak vo svoj prospech, alebo v prospech tretích osôb, splnomocniť akúkoľvek tretiu osobu k uvedeným konaniam, podpisovať zmluvy o pôžičkách, zmluvy o úveroch, pracovnoprávne zmluvy, leasingové zmluvy, nájomné a podnájomné zmluvy a otvárať nové účty a to až do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 19C 152/2009. Vychádzal z ustanovení § 76 ods. 1 písm. f/ a § 102 O.s.p. keď považoval žalobcami za osvedčené skutočnosti pre zaistenie prípadného budúceho výkonu rozhodnutia, bez jeho vydania by totiž reálne hrozilo, že dôjde k jeho zmareniu.

Na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti obom uzneseniam Krajský súd v Košiciach uznesením z 10. mája 2010 sp. zn. 5 Co 87/2010, 5 Co 88/2010 rozhodnutia súdu prvého zmenil tak, že oba návrhy na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa použil správny právny predpis, nesprávneho ho však vyložil. Na rozdiel od súdu prvého stupňa nepovažoval za splnené všetky zákonné podmienky pre nariadenie predbežných opatrení. Návrhy na nariadenie predbežného opatrenia vzhľadom na ich obsah považoval za neprimerané, úplne vylučujúce žalovaného z vykonávania pôsobnosti konateľa, neprimerane zvýhodňujúce žalobcov, čo považoval za neprípustné. Zaujal názor, že od konateľa obchodnej spoločnosti nemožno spravodlivo žiadať navrhované obmedzenie jeho konateľských oprávnení, pretože by týmto došlo k popretiu účinkov zápisu v obchodnom registri, čo by bolo v rozpore so zákonom (obdobne Krajský súd v Košiciach sp.zn. 2 Co 195/2008, sp.zn. 3 Co 60/2009). Poukázal na to, že žalovaná 1/ nie je pasívne legitimovaná na odovzdanie všetkej zmluvnej a účtovnej agendy žalobcom, pretože ukončila činnosť v spoločnosti, voči tejto preto nie sú splnené podmienky na nariadenie predbežného opatrenia. Vychádzajúc z uvedeného podľa § 220 O.s.p. zmenil odvolaním napadnuté rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia tak, že návrhy na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní, navrhli ho zrušiť; a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie (alternatívne ho navrhli zmeniť tak, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutia súdu prvého stupňa potvrdí) z dôvodu, že postupom súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s.p.) a vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.), pretože pred vydaním rozhodnutia odvolacím súdom bola voči celému senátu vznesená námietka zaujatosti, ktorá nebola

predložená na rozhodnutie nadriadenému súdu a o ktorej nadriadený súd nerozhodoval, a žalobcom nebol oznámený dôvod, na základe ktorého odvolací vec nadriadenému súdu nepredložil. Tento dôvod, odvolací súd oznámil žalobcom až po vydaní rozhodnutia 25. mája 2010. Uvedeným postupom odvolacieho súdu došlo k odňatiu možnosti žalobcom konať pred súdom. Tieto procesné pochybenia odvolacieho senátu (vzhľadom na ich závažnosť) vzbudzujú oprávnené objektívne pochybnosti o nezáujatosti senátu (jeho sudcov), v čom dovolatelia vidia vadu v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

Žalovaní uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne, konanie nie je zaťažené namietanými vadami v zmysle § 237 písm. f/ a g/ O.s.p., navrhli preto dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie, ktoré v danom prípade smeruje proti uzneseniu, je v zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o

rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V tomto prípade je dovolaním žalobcov napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktorým tento zamietol žalobcami podané návrhy na nariadenie predbežného opatrenia, preto jeho procesná prípustnosť je v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. vylúčená.

Dovolanie žalobcov by mohlo byť prípustné (i dôvodné), len ak by konanie, v ktorom došlo k vydaniu napadnutého uznesenia, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa (najmä so zreteľom na obsah dovolania) zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku i uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie, rovnako tak nesprávne právne

posúdenie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné (všetky pochybnosti vylučujúce) zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Dovolatelia existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/ až c/, e/ O.s.p. netvrdili a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkami: 1/ či účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, 2/ či vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. d/ a f/).

1/ Podľa názoru dovolateľov konanie trpí procesnou vadou spočívajúcou v odňatí možnosti žalobcov konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Túto prekážku vidia v tom, že odvolací súd vo veci rozhodol napriek tomu, že žalobcovia skôr vzniesli námietku zaujatosti voči všetkým členom odvolacieho senátu, ktorá nebola predložená nadriadenému súdu, pričom o dôvode jej nepredloženia, boli odvolacím súdom vyrozumení až po rozhodnutí odvolacieho súdu.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť konať pred súdom a v konaní pred ním uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Z obsahu spisu možno zistiť, že žalobcovia vzniesli námietku zaujatosti voči všetkým členom odvolacieho senátu 5 Co, pretože žalovaný 2/ sa mal v prítomnosti žalobcu 2/, jeho manželky MUDr. H. P. (tiež sestry žalovaného 2/) a pred ďalšími spoločnými známymi, vyjadriť tak, že vie vo svoj prospech ovplyvniť rozhodnutie odvolacieho senátu, ktorý rozhoduje v tejto veci; presvedčivosť svojho tvrdenia oprel o rozhodnutie tohto istého senátu v rovnakej otázke (obmedzenia konateľského oprávnenia) v inej veci (sp.zn. 5 Co 302/2008).

Námietka zaujatosti bola podaná osobne do podateľne odvolacieho súdu 10. mája 2010 o 8,05 hodine, teda v rovnaký deň, v ktorom došlo k prijatiu dovolaní napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom. Námietka zaujatosti nebola podaná potom, čo už vo veci samej rozhodol odvolací súd. Oznámenie odvolacieho súdu o dôvode, pre ktorý nebola vec o námietke zaujatosti predložená nadriadenému súdu, bolo žalobcovi 2/ doručené 1. júna 2010. V nej odvolací súd o. i. uviedol, že z námietky zaujatosti musí byť zrejmé, kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti o dôvode vylúčenia dozvedel. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, súd neprihliada; v takom prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Rovnako poukázal na ustanovenie § 14 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach, aj v týchto prípadoch sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Obsahové náležitosti námietky zaujatosti upravuje ustanovenie § 15a ods. 3 O.s.p. tak, že v námietke zaujatosti musí byť uvedené proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený a kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti o dôvode vylúčenia dozvedel. Uvedenie okamihu, kedy sa účastník dozvedel o dôvode zaujatosti súvisí tiež s ustanovením § 15a ods. 2 O.s.p., podľa ktorého účastník môže uplatniť námietku zaujatosti najneskôr na prvom pojednávaní, ktoré viedol sudca, o ktorého vylúčenie ide, alebo do 15 dní odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Cieľom legislatívnej úpravy obsahových náležitostí námietky zaujatosti je prispieť k vytvoreniu predpokladov na zvýšenie plynulosti a efektívnosti konania a snahou obmedziť konanie účastníkov zneužívať inštitút námietok zaujatosti ako obštrukčného nástroja na zdržovanie konania. Ustanovenia prvej a tretej časti O.s.p. platia pre odvolacie konanie primerane (§ 211 ods. 2 O.s.p.) s výnimkou prípadov uvedených § 216 ods. 1 O.s.p. I keď právna úprava o vylúčení sudcov (§ 14 – § 16 O.s.p.) nemá výslovnú úpravu pokiaľ ide o námietku zaujatosti vznesenú v odvolacom konaní, je zjavné, že účastníkovi nemožno toto právo uprieť alebo ho oklieštiť spôsobom, ktorým by bol zbavený objektívnej možnosti jeho uplatnenia. Rovnako ako pred súdom prvého stupňa aj v odvolacom konaní je účastník povinný uviesť proti komu námietka zaujatosti smeruje, dôvod vylúčenia sudcu (sudcov) i údaj o tom, kedy sa o námietke dozvedel. Naplnenie obsahových náležitostí námietky nadobúda na význame v prípade identifikovania včasnosti jej uplatnenia v zmysle § 15a ods. 2 O.s.p., je však potrebné prihliadať na osobitosti odvolacieho konania. Predovšetkým ide o prípady, v ktorých o odvolaní účastníka môže byť odvolacím súdom (senátom) rozhodnuté aj bez nariadenia

pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p). V takýchto prípadoch účastník konania nemá objektívnu možnosť namietat' zaujatost' sudcu (členov senátu) „najneskôr na prvom pojednávaní“. Zákon mu však umožňuje uplatniť námietku zaujatosti do 15 dní od kedy sa dozvedel o jej dôvodoch; čo predpokladá vedomosť o okolnostiach zakladajúcich vylúčenie a vedomosť o obsadení súdu (zložení senátu), ktorý má vec prejednať. Pokiaľ však účastníkovi konania nie je známe, ktorý sudca má vec prejednať samotné okolnosti zakladajúce vylúčenie nezakladajú plynutie tejto lehoty. Z uvedeného dôvodu obsah námietky musí dať odpoveď na otázku, kedy sa účastník konania dozvedel o obsadení súdu (o zložení senátu) ako i o okolnostiach zakladajúcich vylúčenie. Námietka zaujatosti z 10. mája 2010 nespĺňa uvedené obsahové náležitosti v zmysle § 15a ods. 3 vety prvej O.s.p., preto bez ďalšieho nebolo povinnosťou odvolacieho súdu na túto prihliadať a vec predkladať nadriadenému súdu (§ 15a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 16 ods. 2 O.s.p.). Skutočnosť, že oznámenie o dôvode, pre ktorý nedošlo k predloženiu veci nariadenému súdu bolo účastníkovi konania zaslané (26. mája 2010) potom, čo odvolací súd rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania na neverejnom zasadnutí 10. mája 2010, nie je možné považovať za nesprávny postup, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

2/ K ďalšiemu namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. g/ O.s.p., ktorý mal byť naplnený pochybením odvolacieho súdu v tom, že o veci samej rozhodol pred rozhodnutím o námietke zaujatosti nadriadeným súdom, čo vzbudzuje objektívne pochybnosti o jeho nezaujatosti a zakladá dôvod pre vylúčenie jeho členov, dovolací súd uvádza:

Účelom § 14 ods. 1 O.s.p. je prispieť k nestrannému prejednaniu veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je právne významný vzťah sudcu, a to buď:

1. k veci (o vzťah tejto povahy ide napríklad vtedy, keď sudca je účastníkom alebo vedľajším účastníkom konania, keď má osobný záujem na určitom výsledku konania),
2. k účastníkom konania [o takýto vzťah ide v prípade vzťahu sudcu charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného vzťahu alebo relevantného osobného vzťahu (tak pozitívneho alebo negatívneho)],
3. k zástupcom účastníkov konania (viď vyššie bod 2.).

ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru.

Tieto aspekty neustrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (viď napríklad Piersack c. Belgicko). Objektívna neustrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti [viď tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne. Objektívny aspekt neustrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa neustrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje.

Dovolací súd je však toho názoru, že v danom prípade sa odvolací súd nedopustil procesného pochybenia, pretože nemal povinnosť predložiť vec nadriadenému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti v zmysle § 16 ods. 1 O.s.p. a to z dôvodov uvedených v § 15a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 16 ods. 2 O.s.p. (viď bod 1/ odôvodnenia). Vychádzajúc z uvedeného, pritom zohľadňujúc judikatúru ESLP i Ústavného súdu Slovenskej republiky dospel dovolací súd k záveru, že v tomto prípade nemožno mať pochybnosti o nezaujatosti členov senátu 5 Co z objektívneho hľadiska, ktoré by boli relevantné v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že dovolateľ existenciu vady uvedenej v § 237 písm. g/ O.s.p. odôvodňuje okolnosťami spočívajúcimi v postupe súdu v konaní (vyčítajúc nesprávny procesný postup pred vydaním rozhodnutia v odvolacom konaní), čo však nie je v zmysle § 14 ods. 3 O.s.p. dôvodom pre vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania veci. Z uvedených dôvodov dovolací súd nezistil, že predmetné konanie trpelo vadou podľa § 237 písm. g/ O.s.p.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods.1 písm. c/ O.s.p. odmietol dovolanie žalobcov, lebo toto smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Pritom, riadiac sa právnou

úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovaným vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodali návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. augusta 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta